

Fragment uit Gerda Blees, *Uitgesteld geluk*, Afúk, 2023.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

OO

GERDA BLEES

Het was die zomer dat ze begonnen waren de jaren weer vanaf nul te tellen. De millenniumbug was een storm in een glas water gebleken, negentien was probleemloos in twintig veranderd en de twintigste in de eenentwintigste, en ook al hadden we tot dan toe de meeste tijd van ons leven in de twintigste doorgebracht en zouden we al dertig zijn als de balans zou doorslaan naar de eenentwintigste, deze eeuw was van ons, en logisch dat ik het hoog tijd vond om eindelijk een keer met mijn tong de tong van iemand anders aan te raken, niet als spelletje of voor de grap maar serieus. Ons brein was nog niet af, vooral het jouwe niet want jongensbreinen ontwikkelden zich langzamer, maar we waren groot genoeg om te weten hoe we een tong in iemand anders' mond moesten steken, en nu was het alleen nog een kwestie van raak steken op het juiste moment.

Het was vakantie en we lagen hoofd op buik in een kring in het gras en elke keer als er iemand lachte, bracht diegene met zijn buik het hoofd van iemand anders in beweging, die daardoor ook ging lachen en het hoofd dat op zijn buik lag aan het lachen maakte, en zo golfden onze lachsalvo's door de nacht. Niemand van ons was superknop, al kwamen er wel meerderen uit Amsterdam, maar daar lieten ze zich alleen zo nu en dan op voorstaan, en de meisjes uit Doorn hadden grote borsten maar die waren bi dus dat telde niet. Die ochtend had de juf van het theaterkamp ons twee aan twee naast elkaar gezet voor een oefening waarbij we afwisselend in de verte moesten kijken en opzij, en jou zette ze naast mij, en hoewel je kleiner was dan ik en niet zo mooi als ik me had voorgesteld, lachte je wel aardig op de momenten dat onze blikken elkaar kruisten, en je had een grappig petje op, en de meisjes uit Doorn hadden naderhand gezegd dat we bij elkaar pasten, en zo was ik op het idee gekomen dat jij weleens degene zou kun-

nen zijn in wiens mond ik voor het eerst mijn tong zou steken, en nu lag ik met mijn hoofd op je buik te lachen, en even later zaten onze tongen in elkaars mond, al vond ik achteraf niet dat we ze erin gestoken hadden, ze waren er meer in gegleden en ze bleven daar dacht ik de hele nacht, al zou ik dat nu niet precies meer weten. En ook jij kwam uit Amsterdam, uit Amsterdam-Zuid, je woonde achter het Concertgebouw, en hoewel ik toen niet doorhad dat je je daarop liet voorstaan weet ik nu dat je dat wel deed, maar dat kwam niet door je karakter maar doordat iedereen die daar woonde zich daar nou eenmaal op liet voorstaan, zelfs als hij eigenlijk een bescheiden type was. Dat was ook de zomer dat ik ontdekte dat kinderen uit Amsterdam niet plat maar juist bekakt praatten, maar ook daar konden jullie niets aan doen, net zomin als ik iets aan mijn dikke Noord-Hollandse I kon doen, al had ik wel vriendinnen uit Heemskerk bij wie ik het een beetje overdreef. Toen we de volgende dag weer in de zon bij het meertje lagen en ik vertelde dat ik op wedstrijdzwemmen zat, zei je met een bekakt accent dat dat verklaarde waarom ik zo'n mooi lichaam had, en alle mensen die zeggen dat woorden je niet kunnen raken zijn waarschijnlijk alle keren vergeten dat iemand iets zei waardoor er zoveel bloed naar hun geslachtsdelen stroomde dat het een wonder was dat andere organen bleven functioneren, en later aan de telefoon zei jij dat je het schattig vond dat ik rood werd als je mij een complimentje gaf, en ik had niet door dat jij dacht dat je wijzer was dan ik, misschien omdat je in Amsterdam woonde, misschien omdat je ouders gescheiden waren, misschien omdat je een oudere broer had die een half jaar filosofie had gestudeerd en daarna was gestopt omdat hij vond dat hij al die boeken zelf wel kon lezen. Die broer liep zoals al die Amsterdamse mensen weg met de continentale filosofen, en dan vooral de existentialisten, waarschijnlijk omdat die het makkelijkst te begrijpen waren, en daar kwam denk ik ook jouw theorie vandaan dat de anderen de hel waren, maar echt onderbouwen kon je dat niet, je zei maar wat, dat was wel duidelijk, en ik antwoordde dat jij voor mij het paradijs was, en daarop lachte je, minzaam denk ik achteraf, maar toen vond ik

het gewoon schattig hoe je lachte als je mijn grapjes niet begreep, en daarna vroeg je me of ik een keer bij je op bezoek wilde komen. Het was logisch dat ik naar jou zou komen in plaats van jij naar mij, want jij woonde in Amsterdam, en op de dag dat we hadden afgesproken had ik een gehaakt hoedje opgezet dat ik van vriendinnen had gekregen die vonden dat het bij mij paste omdat ik een klein beetje apart was, op een positieve manier, en jij zou mij om tien uur ophalen van het Centraal Station, en ik wachtte onder die grote klok die er nu niet meer is, en na een tijdje zag ik een vrouw uit onze straat die ook op iemand wachtte, en toen ik haar gedag zwaaide omdat haar afspraak was gekomen was het vijf over half elf, zodat het misschien tijd werd om je even op te bellen, ik had je telefoonnummer op een briefje geschreven, ook al kende ik het uit mijn hoofd, maar als ik wegliep naar de telefooncel zou ik je misschien net mislopen, terwijl je natuurlijk elk moment kon komen, dus bleef ik nog een tijdje wachten, en elke keer als ik een petje zag tussen de hoofden die door de schuifdeuren naar binnen kwamen dacht ik dat jij het was, en elke keer als jij het niet was beet ik op mijn lip; ik had nog niet door dat ik boos zou moeten worden, en misschien hoefde dat ook niet, je was een jongen en je brein was nog niet af, het gedeelte dat gemaakt was om zich aan planningen te houden werkte niet, en straks zou ik je alsnog bellen en dan zou je moeder zeggen dat je nog sliep, en ze zou beloven je wakker te maken en je direct naar het station te sturen. Nog veel later zou ik erachter komen dat je mij minachtte omdat ik niet zelf met de tram naar jouw huis was gekomen en omdat ik je drie keer per week 's avonds belde en altijd als ik naar je toe kwam een raar hoedje droeg, maar op dat moment wist ik dat nog niet, ik voelde me goed met mijn hoedje en mijn zweterige lichaam waarvan jij had gezegd dat het mooi was en mijn tong die ik straks weer in jouw mond ging laten glijden, en ik keek hoe de wijzers van de grote klok opschoven naar het moment dat het petje dat ik zag tussen de hoofden van de mensen jouw petje was.